

sker. Det kunde maaske medvirke til, at Antallet af anskudte Dyr kunde blive noget ringere, end det er i Øjeblikket.

Angaaende Nattejagten vil jeg dernæst gerne sige et Par Ord. Jeg interesserer mig ikke for den Nattejagt, som bestaar deri, at man, hvad jeg adskillige Gange har set, tilsaar et Stykke Vintersæd tidligt om Efteraaret og saa graver et Hul i Jorden og overdækker det med Egeris eller Bøgeris med Blade, som skal afgive Skjul for Jægeren, der sidder dækket deri om Natten saa stillet som en Mus, medens Vinden ryster Bladene paa de Grene, der er rejst over Jordhytten. Den Jagt, der drives paa denne Maade, og som kun har til Formaal at skyde særlig Raadyr, naar de kommer indenfor Skudvidde i Rugmarken, som det i Regelen er, den synes jeg ikke om, og jeg vilde gerne være med til at forbyde den. Heller ikke den Nattejagt, der bestaar i, at man sætter sig paa en Vej, som fører fra en Skov eller en Plantage, hvor Harerne navnlig kommer frem efter Solnedgang og gaar tilbage i den tidlige Morgenstund, synes jeg om, og den saa jeg for min Del gerne forbudt. Men den Art af Jagt, som gaar ud paa at udrydde eller i alt Fald formindske Rovdyrene, vil jeg gerne have bibeholdt. Jeg har selv været med til at lægge f. Eks. selvdøde Dyr — de er udmærkede til dette Brug — paa et Sted i en Plantage, for at Mikkell Ræv skulde gaa hen til Aadslet og faa et velrettet Skud. Det er ret fornøjeligt, og det kan heller ikke betegnes som andet end Skade for Hjemgæld, for Ræven er som bekendt baade listig og snu, naar han kan komme af Sted med det.

Som Rovdyrbestanden, navnlig Rævene, er taget til i de seneste Aar, maa vi absolut gribe til de Midler, der er, for at holde Rævenes Formering nede. De Klapjagter og forskellige Jagtmaader, der er anvendt, har ikke været tilstrækkeligt virkningsfulde. Et af de mest virksomme Midler er Anvendelsen af Gift, selvfølgelig under betryggende Forholdsregler. Rævene har meget væsentlig været medskyldige i, at Harebestanden i visse Egne af Jylland er gaaet tilbage. Jeg har forskellige Steder i Jylland haft Lejlighed til at se Rævenes Bopladser paa Heder og i Plantager og dér fundet Rester ikke alene af Høns, men ogsaa af Lam og store Mængder af Harer. Det er

Ungerne, som ikke har kunnet undgaa Ræven ved Flugt, der bliver fanget og dræbt af den. Vi maa derfor bringe de Midler, der kan anvendes, til Anvendelse, og et af de mest anvendelige er, som sagt, det at sætte Gift. Det kan heller ikke i væsentlig Grad siges at være Dyrplageri.

Med disse Bemærkninger vil jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling, idet jeg udtaler Haabet om, at vi kan naa til et Resultat i denne Samling; det maa erkendes, at den Jagtlov, vi fik for mange Aar siden, paa visse Punkter er forældet og bør forandres.

Blang: Som det maaske vil være ærede Medlemmer bekendt, falder Foraaret paa Bornholm fjorten Dage senere end i det øvrige Land; det hænger formodentlig sammen med, at Østersøen først i Marts naar den Varmegrad, som Farvandene i Danmark ellers har i Februar Maaned. Dette klimatiske Naturforhold kan selvfølgelig ikke undgaa at faa Indflydelse paa Øens Vildtbestand; den maa nødvendigvis blive senere udviklet end Vildtbestanden i det øvrige Land. Bornholms Jagtforening ønsker derfor meget, at Fredningstiderne for Harernes Vedkommende trækkes længere ud paa Efteraaret, at Jagten med andre Ord kommer til at gaa betydeligt senere ind. At begynde Jagten paa Harer derovre den 21. September vilde blive en ren Rovdrift, fordi de unge Harer aldeles ikke er udviklet endnu paa denne Tid. Man kunde sige, at Jagtforeningen uden Hensyn til Loven kunde vedtage en Bestemmelse, der hindrede dens Medlemmer i at jage Harerne. Det kan den. Men den kan ikke hindre, at andre, som ingen Interesse har i Bevarelsen af Øens Vildtbestand, i Ly af Loven begynder Harejagten allerede den 21. September. Jeg henstiller derfor, at man rykker Fredningstiden længere ud paa Efteraaret, eller at man, hvis man ikke kan det for det hele Lands Vedkommende, i hvert Fald gør det for Bornholms Vedkommende.

Aksel Jensen: Der er ingen Tvivl om, at Befolkningen har imødeset Jagtlovens Revision med stor Interesse, men lige saa stor som Interessen har været, lige